

Modificacions corporals presents al segle XXI

Carme Roher Gallego
Miguel Ángel Campo, Marta Prior
23 de gener de 2015

Índex:

1. Introducció.....	4
1.1 <u>Introducció a les modificacions corporals</u>	5
2. Modificacions corporals.....	7
2.1 <u>Els tatuatges</u>	7
2.1.1 Definició.....	7
2.1.2 Motius per fer-se un tatuatge.....	8
2.1.3 Recerca per l'història.....	10
2.2 <u>El pírcing</u>	23
2.2.1 Definició.....	23
2.2.2 Recerca per l'història.....	26
2.3 <u>Les escarificacions</u>	27
2.3.1 Definició.....	27
2.3.2 Recerca per l'història.....	27
2.3.3 Actualitat.....	27
2.4 <u>La cotilla</u>	35
2.4.1 Definició.....	35
2.4.2 Recerca per l'història.....	38
2.4.3 Actualitat.....	40
2.5 <u>Les dilatacions</u>	42
2.5.1 Definició.....	42
2.5.2 Recerca per l'història.....	44
2.5.3 Actualitat.....	46

2.6	<u>Els</u>	
	<u>diastemes</u>	48
2.6.1	Definició.....	48
2.7	<u>La doble dent</u>	49
2.7.1	Definició.....	49
2.8	<u>Peus embenats</u>	50
2.8.1	Procés de l'embenatge.....	50
2.8.2	Recerca per l'història.....	52
2.9	<u>Estirament del coll</u>	55
2.9.1	Dones girafa a Tailàndia.....	55
2.9.2	Dones estruç a Sud-Àfrica.....	57
3	Conclusions	60
3.2	<u>Opinió personal</u>	61
4	Llista de referències	62
5	Annexos	63

1. Introducció

El meu treball es titula “Modificacions corporals” i amb ell pretenc que la gent que el llegeixi pugui conèixer diferents modificacions corporals, i no només conèixer-les sinó també enriquir el coneixement sobre aquest tema ja que tot i trobar-se plenament dins la societat, encara hi ha massa desconeixement.

Hipòtesi:

Recordo que, des de ben petita fins fa poc, asseguda al sofà de casa amb el meu pare, observava amb atenció aquells documentals que per a algunes persones poden semblar tant avorrits, però, a mi, ja de petita m'encantava mirar-los, sentia molta curiositat per aquelles petites tribus remotes d'Amèrica del sud, Àsia, Àfrica i fins hi tot Oceania, on es feien aquestes pràctiques tant curioses.

Cada un d'aquest documentals em fascinava, m'aclaria coses però em generava més preguntes. ***Quan va aparèixer per primer cop el tatuatge o el pírcing? Per quina raó va néixer la necessitat de canviar el cos? Com s'ha mantingut fins l'actualitat i com ha arribat a la societat desenvolupada?***

Amb l'excusa d'haver d'entregar el treball, m'he dedicat a buscar molta informació per al treball, però sobretot per descobrir i aprendre coses que no sé i que tenia ganes de saber per enriquir el meu coneixement sobre el tema.

Amb aquest treball, pretenc revelar el desconeixement que té la gent sobre el tema, encara que més o menys sàpiga de què es tracti; és a dir els riscos que pot patir a l'hora de modificar el seu cos, d'on prové la pràctica (del pírcing, tatuatge, dilatació...) que et vols fer.

Finalment també m'agradaria saber la opinió de la gent vers les modificacions corporals, sobretot plantejar la qüestió de perquè una modificació corporal pot estar més ben vista que una altra i demostrar que cada cop són més usuals dins la nostra societat.

1.1 Introducció a les modificacions corporals

L'home ha sentit sempre, per un motiu o un altre, la gran necessitat de canviar el seu cos. De fet, les modificacions corporals poden ser considerades com una forma més d'escapar de la mort mitjançant una cosa que tenim tan a mà com la consciència de la nostra pròpia anatomia. Aquesta anatomia que es dissol en la quotidianitat de les sensacions, en la monotonia del sexe, en la uniformitat del procés alimentós o en qualsevol altre de les funcions físiques que, amb el pas del temps, es converteixen en una mecanització de la existència.

El dolor i en molts casos, la seva persistència en forma d'adorn corporal, ens fa sentir vius i dona a moltes persones la sensació d'escapar a l'espiral de degeneració física que condueix inevitablement a la extinció de la nostra apreciada biologia.

D'altra banda, tenir consciència del nostre cos a través dels tatuatges o altres formes de modificació corporal pot reflectir un intent de preservar la pròpia individualitat, personificant-la, davant de l'alineació dels homogeneïtzats estereotips imposats per la societat (cultura, origen), o el nostre caràcter gregari. També pot donar-se l'extrem oposat, l'agradable sensació de pertànyer a un col·lectiu, la impressió de integrar-se en un club selecte al que pertanyen persones a les que admirem o que mantenen idees que compartim.

D'altra banda, en la part més frívola, la decoració en sí mateixa, hauríem de fer un acte de sinceritat i reflexionar sobre la nostra pròpia conducta. Els mètodes que utilitzen altres pobles (o nosaltres mateixos no fa massa temps) per decorar el seu cos, estan tenyits als nostres ulls per la xenofòbia amb la que defensem el nostre propi concepte de bellesa i lletjor. No obstant això, qualsevol canvi amb aquests objectius solen ser rebutjats i ridiculitzats.

Una dona africana que suporta una dotzena de pesats collarets sobre les seves espatlles per allargar el seu coll no és necessàriament més extravagant que una occidental que s'implanta en els pòmuls trossos d'os del seu propi crani per millorar els seus òvuls facials. O sí?

Tot i que, com veurem més endavant, la modificació corporal es tan antiga com l'home, es considera per molts com un art, i està extensament representat en tots els pobles de la Terra; tot i això, en alguns casos encara es vista com una cosa vergonyosa i estrafolària.

2. Modificacions corporals

2.1 Els Tatuatges

2.1.1 Definició

El tatuatge es la modificació superficial més senzilla, i a la vegada la més elaborada, que l'home ha practicat al llarg de la història. Consisteix bàsicament en realitzar punxades a la pell amb la suficient profunditat com per que en aquestes es pugui fixar un pigment. Per aconseguir-ho es pot utilitzar qualsevol instrument punxant: ossos d'aus, espines de peix, closques de tortuga afilades en serra, dents de tauró, una canya de bambú, una agulla de cactus, una agulla, una fulla d'afaitar o un tros de vidre... serveix qualsevol cosa que perfori la pell.

- **De què esta feta la tinta?**

Als mars del Sud es barrejava la closca cremada d'algunes nous; a Indonèsia es barrejaven cendres amb suc de canya de sucre; a Tailàndia s'obtenia el tradicional color indígena de llangardaixos crus; i a Egipte i altre parts del nord d'Àfrica es barrejaven cendres amb grassa animal i pigments vegetals. Una altra variant nord-africana utilitza l'antimoni amb suc de meló i ordi.

Actualment, als països desenvolupats s'utilitzen diferents materials segons el color de la tinta, però també s'ha de dir que hi ha tintes de menys qualitat que d'altres i poden portar materials dolents per la pell, els quals poden provocar una reacció al·lèrgica que pot resultar fins al cap de mesos després , veiem alguns exemples:

Tinta vermella: esta feta a base de mercuri, la tinta es coneguda com sulfur de mercuri, cinabri, vermell cinabri. Una altra alternativa és el carmí, que esta fet a base de cuirasses d'insectes.

Tinta negra: Esta feta bàsicament amb carbó i estan, no te derivats metalls, tot i que algues vegades pot contenir fenol.

Tinta groga: Esta feta de cadmi i sulfit.

Tinta blava: Esta feta a base de sals de cobalt

Tinta verda: Esta feta de crom.

Tinta púrpura y lila: Les dues són derivades del magnesi.

Tinta marró: Esta feta per pigments vermells Venecians; fets amb òxid de ferro o de sals de cadmi.

Tinta blanca: Esta feta amb tita o òxid de zinc.

2.1.2 Motivacions per fer-se un tatuatge:

1. **Com a pas iniciatiu.** La operació de tatuar-se ha sigut sempre dolorosa i arriscada. El dolor és la iniciació, enforteix el cos i l'esperit, i el tatuatge es el símbol visible i permanent d'aquest ritual de pas.
2. Per adquirir una vistosa **imatge de valor i força:** és una prova de potència física i valor personal que permet al individu escalar en el sistema social.
3. **Com a arma psicològica.** És el cas dels maorís, que apliquen dissenys facials amb dibuixos que distorsionen tot el seu rostre just abans d'entrar en combat.
4. Com a **incentiu sexual.** En gairebé totes les cultures el tatuatge és considerat com un complement seductor, una decoració excitant.
5. Com a **protecció màgica.** En la Europa industrial de principis de segle, decoraven els seus braços amb la creença de que els hi donava més força i els protegia dels accidents laborals.
6. Assegurar-se de que **el cos pugui ser reconegut** en cas de mort i desfiguració. En les guerres mundials, molts reclutes es tatuaven el seu nom perquè el seu cos arribés als seus familiars. També es tatuaven símbols religiosos amb l'esperança de ser enterrats cristianament si morien en terra infidel. També resultava molt pràctic per poder reconèixer els cadàvers que apareixien sense documentació en les morgues.

7. Per **adquirir determinades característiques** a través de dissenys ancestrals o totèmics. Per exemple, hi ha qui pensava que tatuant-se un tigre rebria la força llegendària de l'animal.
8. Per **facilitar el pas al món dels morts**. I que els difunts familiars i amics et puguin reconèixer a l'altre món.
9. Per **assegurar-se una identitat personal o de grup**. Existeixen molts dissenys que tenen per objectiu identificar al posseïdor com a pertanyent a una classe social, clan o tribu. En les grans ciutats les marques tribals cada vegada són més comunes, i s'estenen entre bandes urbanes i grups ideològics o racionals que comparteixen una identitat de grup comú, amb codis personals i llocs de reunió propis.
10. Per **expressar sentiments patriòtics, ideològics, amorosos...** La pell es una forma extrema de reafirmar-se en les pròpies opinions i de demostrar als altres l'important que es per nosaltres una idea. Per exemple: durant la Revolució Francesa, van ser molt comuns els tatuatges de consignes revolucionaries; un d'aquets radicals es va tatuar "mort al rei" a l'avantbraç, el seu nom era Bernadotte i uns anys més tard va ser coronat rei de Suècia.
11. Amb **finalitats mèdiques**: com tatuar-se el grup sanguini o algun tractament especial. Molts metges són partidaris d'aquesta actuació en casos greus.
12. Com a record turístic o per **comentar incidents personals**. Per exemple: els mariners que es tatuaven un motiu en cada port o dels que utilitzen la seva pell com un diari per recordar cada novia, treball o grup d'amics.
13. Per **motius religiosos**: molts pobles primitius utilitzen el seu cos com un aparador per les seves creences i en alguns moments de la historia del cristianisme, tatuar-se símbols religiosos ha sigut una orgullosa demostració de la fe.

14. Per **aconseguir fama i fortuna** exhibint-se en circs, fires, televisió, etc...

El millor moment per aquest tipus d'inversió va ser el segle XIX.

De tots aquests motius, el procés d'iniciació és el més important i extens, inclòs en les actuals societats tecnològiques. En el món occidental no existeix cap cerimònia física que simbolitzi el pas de la infància a l'edat adulta. El tatuatge omple aquest buit. El dolor i la marca proven el valor del jove, i suposen un acte seriós com per allunyar-se de l'època infantil.

De fet, el 80% dels tatuatges occidentals es realitzen a joves menors de 25 anys i els seus temes tenen molta relació amb l'adolescència.

2.1.3 Recerca per l'història

Prehistòria

Els primers éssers humans nòmades van sentir la necessitat d'**individualitzar-se** dels seus semblants, de **reconèixer els seus companys** del clan i ser reconeguts per ells; per aconseguir-ho van utilitzar el que tenien més a mà: la seva pell.

Es impossible saber a ciència certa si en l'època prehistòrica ja s'utilitzaven marques corporals, però varis ossos apunten a això. Durant el període Neandertal, els esquelets dels morts eren pintats amb vermell, ocre cisellats amb motius geomètrics. S'han trobat molts instruments de tatuatge d'aquest període de la història, aquests instruments deacció senzilla però efectiva consisteixen en un disc fet de fang barrejat amb ocre vermell i unes afilades espines de peix que s'insereixen en la part superior del disc. El disc funcionava com a "tinter" o dipòsit dels pigments i les espines del peix s'utilitzaven per perforar la pell i introduir els pigments sota d'aquesta.

També s'han trobat varies figuretes amb dissenys gravats, que se sospita que podrien representar tatuatges. Aquest tipus de pràctiques mortuòries està relacionat amb la idea de la supervivència després de la mort: el vermell, el color de la sang, és el color de la vida. És molt probable que aquest tipus de màgia associativa s'utilitzés també en pintures més o menys permanents sobre la pell encara viva.

Altres vestigis, com les pintures d'Altamira i Lacaux, estan relacionades amb un cert gust per l'adornament i el corpulent cos d'algunes venus de pedra estan coberts amb pintures ocre i marques decoratives: una llicència artística o un retrat fidel del prototip del moment.

Pintures d'Altamira on es pot observar un bisó amb marques sobre la pell que ens fa pensar que ja existien els tatuatges en aquella època.

A finals del passat segle vint, al 1991, es va trobar en un glaciari alpí un caçador momificat de la era neolítica, que tenia l'esquena i el genoll tatuats amb traços senzills i punts. Se'l coneix com l'Home de Gel de Ötzi. I es creu que els tatuatges tenien una funció mèdica.

Egipte

A l'Antic Egipte utilitzaven els tatuatges per representar rituals, eren sobretot utilitzats per sacerdotesses i dones, ja que creien que els tatuatges el donava funcions protectores divines.

Gràcies a les mòmies, es pot assegurar que es corresponen amb marques reals. La mòmia tatuada més antiga que es coneix es la de la sacerdotessa de Hathor (deessa de l'amor i la fertilitat), Amunet de la un dècima dinastia de l'Antic Egipte, que es va trobar amb dissenys lineals i simples amb punts i ralles.

Un altre famós tatuatge momificat ha arribat fins a nosaltres es el cos d'un nen egipci de fa almenys 4000 anys d'antiguitat. El jove tenia una deïtat solar tatuada a la seva pell amb una agulla d'os, en la incisió s'havia introduït una mescla de sutge i grassa animal, el mateix procediment que s'utilitza actualment al nord d'Àfrica.

A l'Antic Egipte podem trobar una relació entre l'adoració de les divinitats i la pràctica dels tatuatges.

Grècia

La tradició grega del tatuatge devia ser molt rica, però ens han arribat escassos testimonis. Sabem que en la cultura prehel·lenística les decoracions corporals eren abundants; els grecs arcaics, registraven els successos amb representacions pictòriques i de la mateixa manera tatuaven els seus cossos. A Creta predominaven les serps, toros i altres motius religiosos. Ja en la Grècia

clàssica era pràctica comú marcar als presoners amb una òliba, l'ocell dedicat a Minerva, i als esclaus amb un símbol de la seva condició social, el logotip del seu amo o amb motius encara més capritxosos. Herodoto explica que també certs governadors i homes importants estaven tatuats: els sacerdots amb un sol als malucs, els arquitectes amb un triangle en el braç esquerra i els intèrprets amb un lloro en el pit. Però realment, són pocs els testimonis que ens han arribat d'aquest art de l'antiguitat clàssica.

L'historiador bizantí Zonaras, explicava que l'emperador grec Teòfil es va venjar dels monjos que anteriorment l'havien criticat públicament fent que els tatuessin al front onze versos d'un poema obsè i així ridiculitzar-los.

Més endavant, la tècnica va anar avançant fins a ser utilitzada com a marca de [distinció a l'exèrcit](#), però d'una forma honorífica i no de càstig.

Per exemple, alguns soldats dels de l'exèrcit d'Adrià Lucià portaven un tatuatge indicant al seu càrrec a les legions, també es creu que era una pràctica habitual entre els legionaris que servien en el "Mur d'Adrià".

Els grecs van aprendre les tècniques del tatuatge dels Perses, i l'utilitzaven per marcar a esclaus i criminals, així podien ser fàcilment identificats si intentaven escapar.

Molts autors clàssics Grecs, mencionen el tatuatge com una forma de càstig. Plató va defensar que els individus culpables del sacrilegi devien ser tatuats i expulsats de la república.

Roma

Juli Cèsar explica a La guerra de les Gàlies el terror que els dissenys dels guerrers celtas inspiraven en els seus homes, el qual, considerant la afició pels tatuatges de les legions imperials, era sens dubte una exageració. Els legionaris romans solien cobrir el dors de la seva mà amb el nom del seu general o un falcó (símbol de la seva pertinença a l'exèrcit), i no eren estranys els dibuixos eròtics, humorístics o al·lusius a el seu ofici comú en la soldadesca de totes les èpoques.

Aetio, metge romà del segle VI, escriu en un tractat sobre aquests tatuatges, i relata que es realitzaven en les mans dels soldats, i fins hi tot dóna informació sobre la tècnica de tatuatge que s'utilitzava, en la que abans es netejava la zona que es tatuaria amb suc de porro, conegut per les seves propietats antisèptiques. Aetio encara va més enllà i ens detalla la fórmula de la tinta que s'utilitzava en aquests tatuatges, la qual combinava, fusta de pi d'Egipte, òxid de bronze i suc de porro. Aquesta tinta s'elaborava molent en òxid de bronze amb vinagre, barrejant-lo amb els altres ingredients fins a fer una pols fina. Aquesta pols es diluïa en dos parts d'aigua per una part de suc de porro i es barrejava fins que estigués perfectament barrejat. El disseny es realitzava perforant la pell fins que es produís sang, i després la tinta s'escampava sobre la zona, perquè entrés a la ferida.

També marcaven els esclaus, primerament el signe per reconèixer-los es trobava sobre el front, però podia ser amagat pel cabell en el cas d'un canvi d'escala social. Per evitar que un pentinat no deixés reconèixer a un esclau, la marca es va començar a fer entre els ulls.

Judaisme

Els tatuatges estan prohibits al judaisme sobre la base del Torà (Levític 19;28): "I no fareu incisions a la vostra carn per un mort ni tallar cap marca en vosaltres mateixos: Jo sóc el Señor". La prohibició s'explica pels rabins contemporanis, com part d'una prohibició general de la modificació del cos que no serveix a cap propòsit mèdic.

En els camps de concentració nazis tatuaven als jueus amb una sèrie de números i lletres, la identificació corresponent al camp, era gravat a l'avantbraç esquerre dels presoners. Si anava precedit amb una delta majúscula els identificava com a jueus. Boebels va proposar a Hitler que els homes pertanyents a les SS portessin aquestes inicials juntament amb el seu grup sanguini a l'axila.

En els temps moderns, l'associació dels tatuatges amb els camps de concentració nazis i el Holocaust ha donat un nivell addicional de rebuig a la pràctica del tatuatge.

Cristianisme

Alguns cristians primitius van adoptar esporàdicament el tatuatge com a signe de la seva fe en forma de peixos, creus o altres símbols piadosos, segurament una pervivència de velles costums paganes i una bona de reconèixer als germans de fe en èpoques en la que el cristianisme era una religió minoritària i fins hi tot perseguida. En aquest cas el tatuatge complia una de les seves funcions més importants. Identificar-se en un grup.

Més endavant, el cristianisme va acabar d'arrel amb la tradició del tatuatge a l'Occident. El cos, fet a la imatge i semblança de Déu, era el seu temple i i canviar-lo amb dibuixos seria una blasfèmia. La Bíblia es molt clara al respecte, podem llegir en el "Levítico": "No us fareu incisions en la vostra carn per un mort ni imprimireu en ella cap figura. Jo, <javé". En altres text es justifica la prohibició del tatuatge per la sortida dels hebreus d'Egipte, on van ser esclaus i marcats com a tals, el que es una bona raó per a que el tatuatge no fos massa popular entre les tribus d'Israel.

Islam

Els pobles islàmics també ho han tingut difícil a l'hora de decorar el seu cos; a l'Antic Egipte, ballarins i cortesanes, es tatuaven amb cercles i línies harmoniosament disposades sobre el pubis, les cuixes i els glutis amb finalitats eròtics, una finalitat que juntament amb la màgia i la medicina, era extensament compartida per molts pobles àrabs. Però amb l'aparició del Corán els tatuatges van ser considerats demoníacs.

Els tatuatges es consideren prohibits en l'Islam sunnít, però estan permesos a l'Islam chíita. Segons el llibre de les tradicions sunnites, Sahih Bukhari, "El profeta va prohibir (...) mutilació del cos". Diversos erudits musulmans sunnites creuen que el tatuatge és un pecat perquè implica el canvi de la creació de Déu (Sura 4, versicle 117-120). Hi ha, no obstant això, la diferència d'opinió erudita musulmana sunnita quant a la raó per la qual els tatuatges estan prohibits.

Edat Mitjana

A l'Edat Mitjana la pràctica de la decoració corporal va ser condemnat per l'Església, tractat com a pràctica bàrbara i supersticiosa; el seu ús va ser vigent, però, molt limitat a els casos d'extrem fervor religiós o bruixeria. Les dones catòliques de Bòsnia i Herzegovina es feien tatuar creus, rodes i altres símbols religiosos en els canells, els braços i el pit en el dia de l'Anunciació o en Setmana Santa.

Tot i així, a l'Europa medieval, era d'ús comú per part dels gremis, fortament jerarquitats i bastant poderosos, tatuar-se els símbols del seu ofici. Aquestes marques professionals feien les funcions d'un document acreditatiu en una època en la que gairebé ningú sabia llegir i escriure. Eren a més tan vàlids com un diploma i molt més difícils de perdre. També servien per als obrers i artesans que viatjaven pel continent donessin a conèixer el seu ofici sense la necessitat de saber l'idioma, només feia falta ensenyar el tatuatge per demanar treball.

El professor Lacassagne, autor del clàssic deliri "Les tatouages" (Paris, 1881) dóna una llista d'aquest tatuatges gremials:

- Els picapedrers eren els treballadors itinerants per excel·lència, constructor de catedrals i altres obres de transcendental importància per tota Europa, i en els que el tatuatge era més valuós: lluien una esquadra, una plomada, un compàs, un cisell i un martell.
- Els ferrers, una enclusa i un martell.
- Els escorxadors, un pla i claus.
- El sabater, una alena i una bota.
- El mariner, una ancora...

Amb la progressiva decadència del sistema feudal durant el segle XVIII van començar a desaparèixer els gremi i els seus rígids monopolis, la burgesia va

trencar la immobilitat social i ja només els homes apassionats pel seu treball conservaven aquestes marques professionals

Extrem orient

A l'extrem Orient va començar a utilitzar-se el tatuatge al segle X a.C. per marcar als delinqüents, més tard al segle V va ser utilitzat per un emperador amb motius estètics i d'aquesta manera es va popularitzar entre les classes altes, arribant a estar considerat avui dia un dels països amb major tradició en la cultura del tatuatge tot hi haver estat prohibida la seva pràctica durant algun temps per l'emperador Mutsuhito (Japó).

No se sap exactament quan va començar la costum a China, però al 1948 un antropòleg rus Sergui Rudenko va descobrir unes tombes a la frontera entre Rússia i Xina que pertanyien als Pazirik, un poble guerrer d'Europa Oriental i Àsia del segle VI a.C. Una de les mòmies tenia el cos cobert per tatuatges d'animals imaginaris i reals.

Els xinesos consideraven el cos com una cosa preciosa, la gent comú no es tatuava, però era practicat per bandes criminals, raó per la qual, es va començar a utilitzar per marcar als criminals com a signe discriminatori.

Els homes es tatuaven tigres i dracs, símbols de bravesa i valentia. Al 1368 durant la última dinastia Ming, grups ètnics en constant perill d'invasions, van

prendre la costum de tatuar la cara de les seves dones a partir dels 12 anys per fer-les menys atractives per l'enemic. Amb el temps la costum es va transformar en tradició i en un símbol d'haver arribat a la maduresa.

Les dones Doulong es tatuaven entre les celles i el voltant de la boca dibuixos tribals. Les Dai es tatuaven l'esquena, els braços, les mans i entre les celles i dibuixaven la flor octogonal que era un símbol ornamental.

(Doulong)

El procés del tatuatge es lent i dolorós. Amb una pasta feta a base de carbó i una espina es van tatuant la cara mitjançant múltiples punxades. El dolor impedeix completar el procés dels tatuatges en el mateix dia i de fet, quan el tatuatge es realitza al voltant de la boca la dona només pot alimentar-se de begudes durant uns dies.

Polinèsia

Es creu que en la Polinèsia va ser el lloc del món amb major tradició amb aquesta pràctica. El tatuatge proporcionava jerarquia i respecte comunal, a més d'obeir a una raó estètica i marcar moments importants de la vida com el pas a l'edat adulta. Aquesta cultura es va especialitzar principalment en els motius geomètrics.

El tatuatge polinesi, no va ser descrit fins l'arribada dels exploradors anglesos Wallis, Cook, i el Francès Bougainville a les illes Marqueses.

El 1767, Wallis va observar que era una "costum universal entre els homes i les dones fer-se diferents dissenys de tinta negra en les natges i a la part del darrera de les cuixes". L'any següent, Bougainville va relatar que "les dones de Tahití es pinten els ronyons i les natges de color blau fosc". Vuit anys després (1774), el capità Cook va escriure en el seu diari "imprimeixen signes en els cossos de la gent i ho anomenen tattow".

Els antics habitants de la Polinèsia van ser els primer en gravar-se motius a la pell. Els homes es tatuaven fins el punt de que no quedés un tros de la pell nua en el seu cos.

De fet, el terme "tatuatge" té origen polinès. Més concretament en la paraula polinèsia "ta" que significa colpejar o en l'expressió "tau-tau" s'utilitza per parlar del xoc entre dos ossos.

Les eines del tatuatge tradicional consten de una pinta amb dents d'os o d'escata de tortuga, fixat en un mànec de fusta. Les dents es mullen en una tinta amb base de carbó de nou diluïda en oli o aigua. Les dents són col·locades sobre la pell mentre el tatuador colpeja el mànec amb una altre vara de fusta, així provoca la incisió en la pell i la penetració de la tinta.

Un disseny de tatuatge polinesi representa a la persona que el porta i mai podia ser copiat.

Els tatuatges indicaven el rang social. Els joves eren tatuats des de l'adolescència. Sobre els 12 anys, rebien el seu primer tatuatge per marcar el pas de la infància a l'edat adulta. Altres tatuatges eren afegits al llarg dels anys. Quants més tatuatges tenia un home, més prestigi tenia. Ser tatuat no només era una senyal de riquesa, sinó que també era una senyal de força i de poder. Per això, generalment, els caps i guerrers tenien els tatuatges més elaborats.

L'estil **Moko Maorí** de Nova Zelanda, per exemple, era un tatuatge tribal que identificava a cada individu i el seu estatus dins d'un grup. Feia la persona única i inconfusible. Quan més complicat era el disseny del tatuatge més gran

era l'ascens en el seu rang social. Es tatuaven de cap a peus, començaven des dels 8 anys i era un procés lent i dolorós.

A les **illes Marqueses** “un cos sense tatuar era com un cos estúpid”. Tenia un profund significat eròtic sexual. Les dones es tatuaven els dits de les mans i a les orelles amb dibuixos finíssims i sobre la vulva símbols obscurs. Els homes es tatuaven tot el cos, el nas, les parpelles, la llengua i el cuir cabellut. Però també tenia un significat màgic religiós perquè per a ells la pell tatuada era una armadura de protecció física i espiritual. Quan un d'aquests homes moria, les seves dones li treien la pell, doncs el guardià del paradís li desagradaven els tatuatges. Sense tatuatges, tornava a l'estat de puresa i podia ser enterrat en terra sagrada i el seu esperit podia elevar-se al paradís.

Els tatuatges de **Samoa** constitueixen una part important dels tatuatges polinesis i tenen una llarga història des dels ancestres de la gent originària del país. Existeixen varies històries, una d'elles diu que dues dones de FiJI van anar a Samoa i els van ensenyar l'art del tatuatge. Durant molt de temps s'han mantingut originals i fidels a les característiques que sempre han tingut, perquè han tractat de minimitzar la influència estrangera en la seva cultura i s'ha vist reflectida en el seu art corporal.

Originalment, acostumaven a fer tatuatges només a les dones d'alt rang, però amb el temps es va fer molt popular entre els homes joves considerant l'art com un símbol d'homenia.

El tatuatge de Borneo es una part integral de la seva cultura, un ritual específicament relacionat amb les creences espirituals, aquests tatuatges són coneguts arreu del món.

Un dels motius originaris de Borneo és la rosa de Borneo, també dita roseta de Borneo o flor de la paciència. Es tracta d'una flor de 8 pètals i amb un espiral al centre, el simbolisme del qual s'arrela en les pròpies creences dels habitants de la illa. L'espiral central simbolitza el cercle de la vida. Aquests tatuatges estan fets per protegir al seu portador del mals esperits i de tots els perills de l'entorn.

Per aconseguir l'objectiu s'ha de tatuar la flor en parelles, de forma que aconseguixi la protecció als dos costats del cos. Normalment es tatua al pit o a l'esquena.

Amèrica

A Amèrica del Nord, els indígenes utilitzaven els tatuatges com a part del ritual de pas. Quan una persona passava de la pubertat a l'adulthood se la tatuava amb el fi de protegir el seu esperit.

A Amèrica Central, les tribus utilitzaven els tatuatges per commemorar els caiguts en una batalla i com a forma d'adoració dels deus.

Els asteques es tatuaven en el cos imatges dels seus deus com a teràpia per exorcitzar els dimonis i festejar la victòria de la batalla.

Els guerrers Mayes es pintaven la cara i el cos de varis colors, amb el fi d'espantar a els seus enemics. Es gravaven en el cos dibuixos i figures d'animals. Eren considerats més valents els qui més tatuatges portessin. El guerrer jove, començava a tatuar-se amb una o dues figures, i per cada nova víctima, demanava un tatuatge nou. Les dones mayes es tatuaven el cos fins la cintura, a excepció dels genitals i la cara, però a la gent del poble no se li permetia tatuar-se. Els Mayes coneixien el tatuatge per punció i el de cicatrius en forma de botons.

Els Inques i els indígenes de Mato Grosso, Amazones, Paraguai, Uruguai ho feien a la cara i al cos.

A l'hemisferi sud del continent americà, tribus indígenes també pintaven els seus cossos, però no de la manera permanent. Pigments creats amb flors i grasses vegetals com d'animals, donaven nous tons que acompanyaven els seus rituals de manera temporal amb significats igual de profund i espirituals, dels quals es despullaven una vegada acabaven el ritual.

Occident

El tatuatge va arribar a Occident de la mà de Cristòfol Colón i del capità James Cook, quan els mariners d'aquestes expedicions van tornar de la Polinèsia l'any 1771 van portar amb ells l'art del tatuatge per introduir-lo en aquesta regió. A l'any 1891 apareix la primera màquina de tatuar, per O'Reilly, el seu inventor. A partir d'aquest moment es popularitza fins arribar als nostres dies. Tenia fins estètics que distingia les classes socials.

Els primers en utilitzar-los eren els mariners, que els utilitzaven per diferents finalitats i es va anar estenent degut a que viatjaven en moltes regions.

2.2 El pírcing

2.2.1. Definició

És un procediment de decoració el cos humà consistent en la perforació de la pell, mucoses o altres teixits amb la finalitat de penjar joies i objectes de metall.

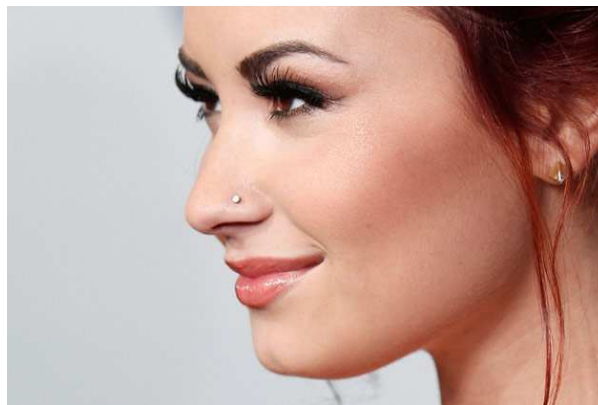
Llocs més comuns per fer-se un pírcing:

Septe nasal: Aquesta forma de pírcing és probablement una de les més antigues i comunes en les diferents cultures del món (després del pírcing en el lòbul de l'orella, clar), fins i tot més popular que el de les aletes del nas. Es remunta a la prehistòria i, depenent de la zona del món, la perforació varia en petits adornos amb plomes i ullals, fins a enormes trossos de fusta de gran diàmetre.

A Nova Guinea va tenir gran difusió entre certes bandes criminals, que introduïen grans anellats en aquesta per aconseguir un aspecte més terrorífic. Actualment s'està posant de moda. La cicatrització dura de 6 a 8 mesos, hi ha riscos d'infecció, endocarditis i granulomes.

Ala nasal: El seu significat original prové de l'Índia, on els marits perforaven així a les seves dones com a símbol d'obediència. Més tard, durant la cultura hippies es va tornar a posar de moda (anys 80) i actualment és un dels pírcings més comuns. La cicatrització dura entre 4 mesos i l'any, hi ha perill d'infecció secrecions purulentes

Llengua: Prové de les cultures asteca i maia de sacerdots que perforaven la llengua en honor als seus deus. Es va expandir a Europa i Amèrica a través de cirks, va ser la primera vegada que s'exposava aquest pírcing i per això es va anar estenent a la població. Es travessa la llengua amb una barra que ha de ser llarga, ja que després la llengua s'infla. La cicatrització dura entre 3 i 6 setmanes, hi ha riscos d'obstrucció de les vies respiratòries i problemes dentals.

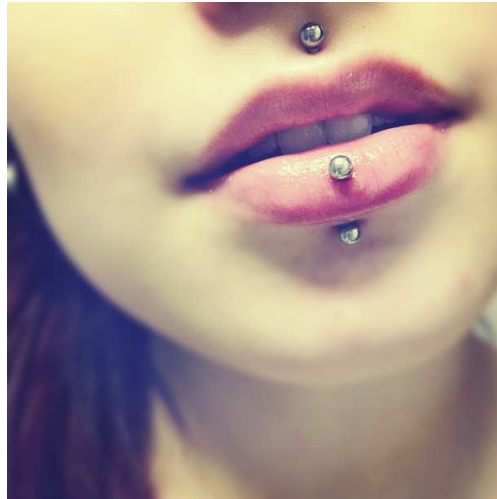
Cella: No té orígens tribals o culturals i va ser introduït per el moviment punk al principi dels anys 80. Aquest tipus de pírcing va passar poc a poc a la moda i al consum corrent. La cicatrització dura de 6 a 8 setmanes, hi ha riscos d'inflamació local, infecció i paràlisi de la parpella.

Orella: La cicatrització del cartílag dura de 4 mesos a 1 any i la del l'òbol de 6 a 8 setmanes. Hi ha riscos d'infeccions, secrecions purulentes, inflamacions, necrosi, esquenç del lòbul .

Llavis: La cicatrització dura de 2 a 3 mesos. Hi ha riscos d'abradió de l'esmalt dental, fractura de dents, problemes a les genives, empassar-se el pírcing, necrosi.

Melic: La cicatrització dura entre 4 setmanes i 1 any depenent de l'edat, el gruix de la pell i la profunditat del melic. Hi ha riscos d'infecció local i secrecions persistents.

2.2.2. Recerca per l'història

Roma

Durant tota l'antiguitat l'anellat era una forma més de portar joies. L'elit dels centurions romans i alguns famosos gladiadors, per exemple, portaven als mugrons anellats com a signe de valor i orgull i amb un fi més pràctic: per subjectar les capes curtes.

Edat Mitjana

A l'Edat Mitjana els anellats eren molt més comuns per impedir les relacions sexuals que els cinturons de castedat. Amb les dones s'utilitzaven dos anells, un en cada llavi del sexe femení, units mitjançant un cadenat o una altre anella soldada. En el cas masculí s'evitava la violació mitjançant un gran anell a la punta del penis o amb dos, un a l'extrem superior i un altre a la base de l'escrot, units mitjançant un cadenat.

Les comunitats religioses han sigut des de sempre grans usuaris de l'anellat, en especial en els genitals. Entre certes congregacions era normal clausurar permanentment el sexe mitjançant argolles i entre els sants homes tenien un gran èxit com a penitència. Aquestes pràctiques es van ratificar en el Concili de Trento.

2.3. Escarificacions

2.3.1 Definició

L'escarificació és un procés traumàtic sobre la pell que resulta en la formació de cicatrius a la pell. La paraula prové del llatí *scarificare* que significa fer incisions. Tanmateix el procés és usat com una forma d'ornamentar el propi cos. Implica fer marques, imatges o paraules de forma permanent en la pell fent incisions superficials a la pell amb una fulla, un ganivet, sílex o espines de peix.

2.3.2 Recerca per l'història

Antic Egipte

Moltes mòmies femenines d'aquest període mostren escarificacions ornamentals a la part baixa de l'abdomen.

2.3.3 Actualitat

Es cas d'Àfrica

De Nigèria a Sudan, de Burkina Faso al Congo, són molt comunes i moltes tribus les practiquen per motius sexuals o socials. En les societats orals en les que no hi ha registres exactes dels naixements, la edat es marca amb la

evolució del cos, de impúber a púber. Les cerimònies d'iniciació per les que els joves passen a formar part del món adult comprenen sessions d'escarificació. Adopten diferents expressions: des de les ganivetades amb volum que destaquen els trets de la cara fins els punts inflats que dibuixen motius en algunes parts del cos. Les escarificacions compartides per el dos sexes revelen tant la pertinença d'una tribu com la bellesa del cos.

Leni Riefenstahl en el seu llibre *L'últim dels nuba* relata la costum africana de fer-se escarificacions, com una primitiva forma de vacunació: fen aquesta multitud de petites incisions el sistema immunològic s'enforteix i se'l prepara per situacions pitjors, que es segur que arribaran en les difícils condicions de vida del continent.

Llocs com Àfrica o Austràlia són rics amb aquestes tradicions decoratives, en gran part degut a que el color de la seva pell fa menys visible el tatuatge i també a que les pells riques en melanina tenen major tendència a produir una cicatriu més bonica.

Les cicatrius es poden provocar de moltes **maneres i amb finalitats** molt diferents, així doncs, es divideixen en tres grups bàsics:

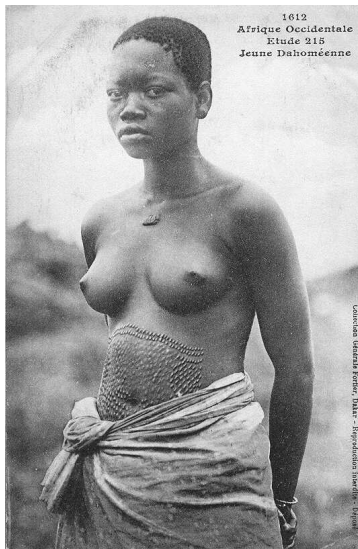

1. Marques tribals, diferencien a cada una de les tribus. S'executen amb freqüència en els rituals de pubertat i són més comuns en els nois, en ocasions determinen la pertinència a certes societats secretes masculines. L'origen d'aquesta cerimònia es l'Àfrica Occidental, on abunden les societats secretes i les escarificacions de reconeixement.
2. Cicatrius masculines, que són una prova de valor i virilitat, al temps que fa als portadors més excitants per al gènere femení. En aquest tipus de marques també es dona la identificació del dolor amb la iniciació del guerrer.

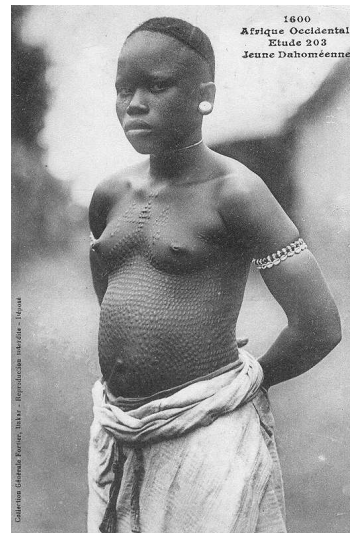

3. Escarificacions femenines, considerades com un element embellidor i amb una finalitat eròtica. Aquí la varietat de gustos es infinita: als "yao" els fascina els talls en les natges de les dones; les dones de "Dahomey" són marcades amb dotze tipus d'escarificacions diferents, cada una amb un particular significat sexual.

(Dahomey)

(Dahomey)

El cas d'Oceania

El ritual dels *iatmul*, de Nova Guinea, on el pas a l'edat adulta dels homes es celebra gravant escames per tot el cos per imitar al cocodril. La iniciació comença amb una sèrie de rituals que serveixen per comprovar la fortalesa física i la moral sencera dels aspirants, i el que es més important, eliminar tota influència materna. Després de que el novici ha passat satisfactòriament aquestes proes, comença el veritable procés d'iniciació. Es practiquen dolorosos talls al llarg de l'esquena, els braços i les cames amb un tros de canya de bambú afilat, per que adquireixin l'aspecte d'escames, i són aixecats durant varis dies impedit que cicatritzin ràpidament. Durant la curació, que es realitza mitjançant plantes medicinals, els novicis aprenen la historia del la tribu i ja són homes cocodril, i poden entrar a “la casa dels homes”, casar-se i tenir fills.

Occident

En l'actualitat, més enllà del seu ús en certes tribus, l'escarificació és emprada de forma similar al tatuatge. En contraposició al cas de les tribus, el seu ús no està emmarcat en la cultura sinó més aviat amb finalitats simbòliques i/o artístics. En certes subcultures (compostes en la seva majoria per joves) usualment manifesten una actitud de rebel·lia i oposició cap a la cultura oficial, amb tots els prejudicis, discriminacions i restriccions que aquesta comporta. No obstant això, malgrat que la societat tendeix a veure amb mals ulls l'escarificació, aquesta no està prohibida i de fet existeix una relativa abundància de locals on la hi ofereix amb variades tècniques i grans catàlegs amb dissenys a triar.

Tècniques d'escarificació en l'actualitat:

- **Cutting (o escarificació per talls)**

Aquest és un dels mètodes més coneguts i sol·licitats. En ell, mitjançant un instrument quirúrgic com el bisturí, es realitza un dibuix sobre la pell. Les incisions en general (això depèn sobretot de l'àrea del dibuix i del cos) s'efectuen a menys de 3 mil·límetres de profunditat. En la major part dels casos n'hi ha prou amb la cicatrització formada pel tall, encara que en certes variants s'extreuen petites tires de pell.

Procés del cutting:

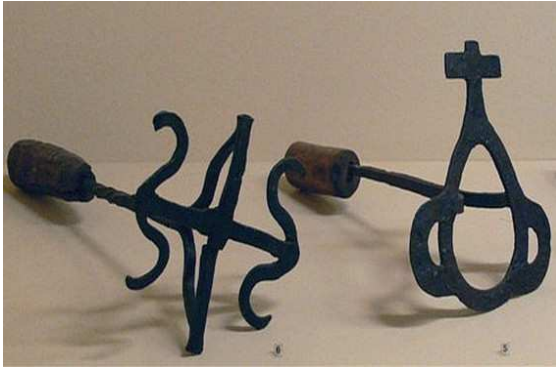
1. S'aplica anestèsia (en general anestèsia comercial en ungüent) on es va a efectuar l'escarificació
2. A l'àrea del cos triada pel client, es dibuixa amb tinta el disseny
3. Amb bisturí o *escalpelo, l'artista traça el contorn del disseny sobre la pell
4. Després d'acabar el contorn, l'especialista aplica una altra capa d'anestèsia i espera uns minuts perquè faci efecte
5. Ara torna a delinear el contorn del disseny però fent els talls a major profunditat i remonent la pell de ser necessari per completar el disseny.

Nota final: depenent de quant treball precisi el disseny, pot prendre de 4 a 12 hores, sent els últims casos en els quals es talla, es neteja, s'aplica anestèsia, s'espera al fet que el volum de sang descendeixi i després se segueix tallant, tot això repetit almenys 2 vegades (parlem dels processos més llargs).

- **Branding (o escarificacions per cremades)**

El branding és una forma d'escarificació que s'efectua a través de cremades. En la major part dels casos s'aplica un element calent de metall, el qual té la forma del disseny triat i, en contactar la pell i causar severes cremades, aquestes cicatritzen en la forma del disseny.

Per fer-se un branding s'ha de tenir molt en compte el següent:

1. Escollir la imatge desitjada tenint en compte que la pell humana tendeix a expandir-se quan cicatritza, més encara si es tracta de cremades de tercer grau com en el branding.
2. Intentar que el disseny sigui el més senzill possible; ja que, existeix la possibilitat de que el cicatritzat (que en alguna cosa varia depenent de l'organisme de la persona) falli i produeixi un disseny imperfecte. Augmenta en proporció directa a la complexitat i dificultat del disseny.
3. Intentar triar una àrea plana del cos, preferentment apartada d'ossos i òrgans vitals.
4. Tenir present que l'aspecte de la cicatriu depèn bàsicament de la temperatura del metall i del temps que el metall estigui sobre la seva pell. És un procediment equivocat el pressionar amb més força per marcar certa àrea del dibuix.

- **Escarificació química:**

En l'escarificació química s'empren substàncies químiques irritants que, en ser aplicades sobre la pell, produeixen ferides semblants a les cremades.

Formes en què pot realitzar-se:

1. Abocant directament la substància sobre la pell

2. Abocant la substància en talls lleus, les formes de les quals constitueixen tot o part del disseny.

- **Escarificació per Raspat o Abrasió**

En aquest mètode, les ferides de la pell són causades generalment per un aparell rotatori abrasiu, el qual es va desplaçant segons el disseny i posteriorment causa **excoriaciones** molt forts. És un dels mètodes més perillosos ja que pot implicar infeccions molt greus si durant el procés d'abrasió s'introdueixen elements patògens de l'entorn circumdant.

En l'escarificació per abrasió se sol emprar un aparell similar al trepant dels dentistes que raspa la pell.

- **Escarificació per Injecció**

El pitjor mètode, útil només per aconseguir relleus en dissenys senzills i elementals. En ell s'injecten líquids en la dermis i després es raspa la butllofa que es forma. És enormement perillós doncs existeix un gran risc d'infecció i a més, és també el més imprecís dels mètodes ja que pràcticament no es pot fer molt amb la butllofa, tendint a fallar el poc que es pot aconseguir.

- **Escarificació amb Màquina de Tatuar**

Cridada “etching” o “*scarification *tattoo”, aquest mètode empra una màquina de tatuar, la qual executa un sobre tatuat sense cap tipus de tinta o de substància irritant. Igual que l'escarificació per làser però sense el mateix grau de seguretat, aquest mètode d'escarificació permet aconseguir dissenys complexos i detallats.

Motius pels quals la gent s'escarifica a l'occident

L'escarificació actual es presenta fonamentalment com una moda a nivell de certs grups compostos en la seva majoria per joves, grups que s'oposen a la cultura oficial i que usualment presenten una mentalitat en conflicte amb la societat i l'entorn. Compleixen així les escarificacions dos papers antagònics: d'una banda, actuen com a signes de pertinença a un grup, com a integradors socials que ajunten individus baix trets de mentalitat i actitud que conformen una identitat compartida; però, d'altra banda, compleixen un paper de conflicte, de desintegració o separació de la societat.

2.4 La cotilla

2.4.1 Definició

La paraula cotilla prové del francès “curset”, diminutiu de “corps”. Per definició es tracta d'una peça interior armada amb balenes utilitzada per les dones per cenyir-se el cos des de sota el pit fins als malucs.

La cotilla ortopèdica és el que té per objectiu corregir o prevenir les desviacions de la columna vertebral.

Al llarg de la història de la indumentària han existit pràctiques que, amb pretensions culturals i estètiques, han ocasionat profundes modificacions corporals. Una d'elles, en la cultura occidental, ha estat la de modelar el cos femení, i en ocasions també el masculí, amb peces d'elaborada confecció i rígids materials.

A part de la cotilla de finalitat purament estètica, existeix un tipus de cotilla ortopèdica; és a dir, un tipus de cotilla que es destinava a protegir la columna vertebral o a corregir deformacions de la mateixa. Cotilla *ortopédico. Dr. *OFollowell, Li *Corset, 1908. Les cotilles de ferro van seguir sent recomanats al segle XVIII per corregir-les deformacions de la columna vertebral, encara que va ser més comuna utilitzar, per *paliareste malament, les cotilles de tela especialitzats per a tal fi. A més, les cotilles tenien la finalitat de proporcionar al cos una posi alçada, controlada i exempta de qualsevol expressió no pròpia de la noblesa, empès per l'ideal de l'època que valorava els gestos assossegats i altius. No obstant això, resulta difícil admetre que voluntàriament les dones haguessin tirat mà d'aquestes cotilles de ferro per seguir els dictats de la moda, encara a risc de sofrir deformacions.

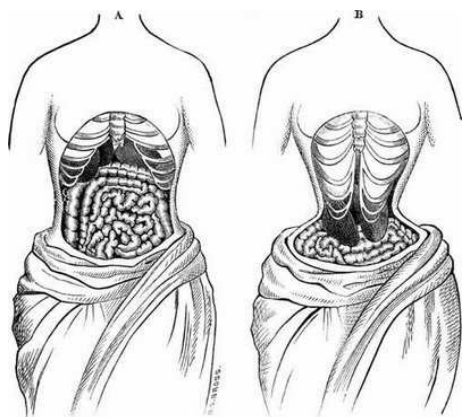
Característiques de la cotilla: les cotilles eren molt rígides degut a la seva estructura. L'esquelet d'aquesta peça estava modelada amb varetes de ferro, fusta o os de balena als costats, i per darrere es creuaven cordons per estrènyer la cintura (amb l'objectiu d'arribar als 50 cm. de diàmetre) Els colors emprats eren predominantment clars, amb una tela molt resistent, per la qual cosa podem imaginar la incomoditat del seu ús. Afegia decorats amb ras, sedes brodades i sedes brocades. Aquestes cotilles s'elaboraven a la mesura del client que ho utilitzaria. Algunes cotilles incloïen una petita butxaca per a una navalla, per si calmava el cas urgent d'asfíxia, tallar els cordons ràpidament.

Usuaris: Durant el segle XVII, en plena expansió de la cotilla, ho utilitzaven tant homes i dones com a nens i nenes, a partir dels 7 o 8 anys d'edat, d'alta classe social. Encara que els homes van arribar a ser ridiculitzats i fins i tot

caricaturitzats per utilitzar la cotilla, va haver-hi molts d'ells que es van aficionar a aquesta peça. Militars o esportistes també van portar cotilles per donar suport a les seves esquenes. A partir de la segona meitat del segle XIX els homes solament utilitzaven la cotilla per raons mèdiques, ja que proliferava la idea que els homes havien de mantenir-se al marge de la moda.

Efectes immediats de l'ús de la cotilla: En usar una cotilla immediatament es noten els seus efectes. La cotilla proporciona una postura alçada, allisa el bust i redueix el contorn de la cintura. Tot això sense efectes permanents i nocius, ja que no es tracta d'un ús perllongat sinó puntual.

Efectes perllongats de l'ús de la cotilla: Quan l'ús de la cotilla es perllonga es produeixen certes deformacions físiques, que a partir de cert punt són irreversibles i comporten problemes de salut. Com a desplaçaments d'òrgans, com els intestins i disminució dels pulmons, deformacions musculars i de columna i problemes gàstrics per la disminució l'estómac. Samuel von Sommering, metge alemany, va ser el primer que va esmentar aquesta peça de vestir en la literatura mèdica. Els seus textos de 1790, en els quals s'afirmava que la cotilla causava serioses deformacions de les costelles, es van estendre per tot el món. Deu anys més tard, el cirurgià londinenc William Wilberforce-Smith i el ginecòleg americà Robert Latou Dickinson, es van convertir en els pioners de la recerca sobre els perills del cotilla.

Il·lustració de l'anatomia femenina sense cotilla i amb cotilla.

2.4.2 Recerca per l'història

Egipte

Alguns arqueòlegs, afirmen que ja s'utilitzava a l'Antic Egipte per les sacerdotesses i els sacerdots de la deessa de la bellesa Hathor. Utilitzaven unes tirews i cinturons a manera de cotilla per destacar la seva figura aixecant els pits i afirmant la seva cintura, o també per reduir-la de talla.

Antiga Grècia

Se sap amb tota certesa que a la Grècia prehel·lenística els joves d'ambdós sexes competien per la talla més estreta.

En l'antiguitat clàssica trobem exemples de la figura d'una dona oposada fa 2000 anys a Creta, que llueix vistosament un precursor de la cotilla, peça que, al seu torn, actuava empenyent el pit al nu cap amunt.

Deessa de les serps de la civilització minoica, podria tractar-se d'una sacerdotessa. Trobada a Creta cap al 1600 a. C. en una estada de l'ala oest del palau de Cnosos, a Creta.

Encara que aquesta antiga peça interpretada també per alguns, com a sostenidor no arribava a cobrir els pits.

En la mitologia grega, Homer narrava en els seus relats com Afrodita va prestar un cenyidor, (una espècie d'antiga cotilla grega que usava per estilitzar la figura), a Hera perquè conquistés de nou a Zeus. En veure a la seva esposa

abillada amb aquesta peça, Zeus boig d'amor, va caure rendit davant l'erotisme de la seva esposa.

Aquesta peça capaç d'aixecar passions en la Grècia clàssica i coneguda com zòster, va ser una de les peces de roba interior més populars i cotitzades de l'època.

Segles XVI i XVII

Igual que en l'antiguitat, l'ús de la cotilla va seguir buscant mantenir la postura alçada de les dones, aixecar o aplanar el bust i afinar la cintura. Amb el pas del temps es va arribar a abusar de la cotilla tractant d'aconseguir diàmetres de cintura molt reduïts a fi de seguir el cànon de bellesa de l'època.

En 1550 Catalina Médicis, esposa del Rei Henri II de França, va prohibir que les dones mostressin una cintura ampla en la Cort Real de França, i va imposar l'ús obligatori de la cotilla en les dones. Aquesta va ser la causa de l'autèntica popularitat de la cotilla que va ser entre els segles XVI i XVII, quan totes les dones ho utilitzaven, i fins i tot abusaven d'ell estrenyent a l'excés la cintura. El seu ús es va estendre al llarg de tot el segle XVIII, i en abusar d'això ajustant-lo extremadament va arribar a produir deformacions en les caixes toràciques de les dones, comportant problemes en el sistema respiratori i digestiu. Però les dames de classe social alta només utilitzaven el "tight lacing"¹⁰ per als esdeveniments formals.

Segle XIX

Al segle XIX la cotilla va adquirir un paper doble: d'una banda es considerava que una dona no anava decentment vestida si no portava posat una cotilla; i per altra banda aquesta peça s'utilitzava per les dones per potenciar la seva bellesa. Amb la Revolució Industrial la moda es "va democratitzar" i l'accés a la cotilla es va convertir en alguna cosa possible per a totes les dones, independentment de la seva classe social. A més, malgrat el seu caràcter íntim, van començar a exhibir-se en els aparadors i a publicar-se en les revistes de moda.

DESAPARICIÓ: A principis del segle XX, el cos femení estava molt comprimit pe la cotilla. En nom de l'alliberament de la dona, el modista Paul Poiret va presentar el vestit sense cotilla l'any 1906, destacant la bellesa natural del cos, inspirat en la indumentària japonesa. Encara que la cotilla no va desaparèixer, durant un temps va ser substituït per el nou estil de Poiret.

2.4.3 Actualitat

Aquesta peça actualment està dissenyada i fabricada amb materials que garanteixen comoditat i feminitat. Encara que se segueixen fabricant models rígids, el mercat ofereix també models semirígids i fins i tot sense balenes que aconseguen encara accentuar la cintura. Aquest tipus de cotilles es

fabriquen amb materials molt flexibles (làtex, spandex, nylon i cotó) que permeten usar-los diàriament de manera còmoda, sense cap sacrifici, com una peça substituïda de les bruses. A més la cotilla s'ha convertit en un símbol de seducció, peça exòtica i eròtica.

Jean Paul Gaultier és un dissenyador actual molt prestigiós el qual utilitza molt la cotilla per vendre els seus productes, perfums, roba...

2.5 Les dilatacions

2.5.1 Definició

Les dilatacions, com diu el seu propi nom, és un augment de grandària d'una perforació com pot ser el del l'òvul, que és el més usual.

Les expansions o dilatacions ja són molt comunes i cada tant apareix una que ens sorprèn més que totes a les anteriors. Després de diversos anys d'estar en un segon pla al món de les modificacions corporals, les dilatacions són actualment de les pràctiques més comunes.

Com es realitza una dilatació:

Hi ha una tècnica per la qual s'ha de recórrer a un professional perquè amb un bisturí -que és un instrument en forma de ganivet petit, de fulla fina i punxeguda, d'un o dos talls-, et faci més gran l'orifici de manera artificial.

Però hi ha una tècnica que és molt utilitzada i és de les menys agressives: s'introdueix una barra dilatadora, que es pot ajudar amb alguna substància lubricant i es força la zona lentament. El procés correcte és un cop perforat el lòbul, anar augmentant mes a mes amb un dilatador de 0,5mm. A partir dels 3mm de diàmetre es pot seguir augmentant l'orifici amb un dilatador que sigui 1mm superior. Fins aconseguir la grandària desitjada.

Aquesta no és una ciència exacta, per la qual cosa el poder de la dilatació varia molt d'una persona a una altra, i depèn molt de la zona dilatada. El lòbul de l'orella és una de les zones del cos que menys triga a dilatar-se, no obstant això el cartílag, el melic, el nas, el mugró, la llengua, el llavi i els genitals, demoren més, per la duresa de les zones així com pel contrast de pressió del teixit.

Materials utilitzats per dilatacions:

- Acer quirúrgic:

És el que presenta menys riscos d'infecció al costat del titani. És el que s'utilitza per al primer augment, ja que el seu pes fa que afavoreixi l'augment del diàmetre del lòbul i a més corres menys riscos d'infecció o que les substàncies que segrega la ferida s'adhereixi al forat. Però, amb aquest material, la ferida fa mala olor. Fins i tot ja cicatritzat i totalment guarit, segueix fent mala olor. La higiene de la zona i rentar el forat és primordial per evitar que el teu lòbul faci pudor.

- Acrílic (plàstic, silicona)

Aquest material és hipoal·lergènic i molt lleuger. A més solen ser molt barats. No recomanats per a la primera dilatació.

- Materials orgànics (os, fusta...)

Tenen l'avantatge d'evitar els dipòsits que pot secretar el forat del lòbul (aquests que fan mala olor). Però només es pot utilitzar quan l'orifici ja està cicatritzat, i no just després de l'expansió, ja que afavoreix infeccions. El que sigui un material orgànic no et garanteix que sigui millor perquè l'organisme ho accepti.

2.5.2 Recerca per l'història

Egipte

La primera referència històrica que es té sobre l'expansió de lòbuls apareix en el faraó egipci Tutankamon, en totes les imatges i representacions del seu sarcòfag es pot observar aquesta modificació en les seves orelles.

Budisme

hi ha molta relació de les dilatacions o expansions de lòbul amb les religions en el passat, principalment amb la religió budista en la qual és comuna veure estàtues de Buda Gautama amb lòbuls allargats i en ocasions perforats, els lòbuls de grans dimensions indiquen gran saviesa, així com també es creu que indica haver tingut un gran numero de reencarnacions. I les petites estàtues es considera que com més gran sigui el forat més sort portaria a la casa on es trobés.

Buda Gautama, fundador del budisme. Va morir l'any 411 a.C

2.5.3 Actualitat

Tribu Apatani

Les dones de la tribu Apatani, situada en la Sabana Apatani de l'Índia, són famoses pels estranys taps del nas que han estat usant des de fa molt temps.

Els Apatani o Tani, són un grup tribal d'uns 60.000 membres, sovint elogiat per la seva agricultura extremadament eficient, que es realitza sense l'ajuda dels animals o de les màquines. No tenen un registre escrit de la seva història i tradicions, es transmeten oralment, de generació en generació.

Una tradició que està desapareixent ràpidament en el temps són els tradicionals taps del nas, usats per la majoria de les dones més velles de la tribu. Hi havia una vegada un temps en què cada dona havia d'usar aquests estranys accessoris, però des de mitjan segle 20, el costum va començar a morir.

D'acord amb la cultura Apatani, els taps van néixer com una forma de protegir a les dones de la tribu. Pel que sembla, les dones Apatani sempre han estat considerades els més bells entre les tribus de Arunachal, els seus llogarets van ser atacats constantment per les tribus veïnes, i segrestaven a les dones.

Per fer-se poc atractives per a les altres tribus, les dones van començar a usar aquests taps en el nas i un tatuatge en el rostre amb una línia vertical des del front fins a la punta del nas, i cinc línies en la barbeta.

Tribu mursi

El llavi inferior d'una nena es perfora, per la seva mare o per una altra parent, quan arriba a l'edat de 15 o 16 anys. La perforació es manté oberta amb un tap de fusta fins que la ferida cicatritzi a les dues o tres setmanes. Ara comença el procés d'eixamplament posant un tap cada vegada major, fins que la pròpia nena decideix quan detenir el procés d'augment, aquest procés pot durar mesos. Algunes nenes persisteixen fins que no arriben a un plat de 12 cm de diàmetre.

El primer plat que es posa la nena sol tenir 4 cm de diàmetre. El plat ho realitza cada dona i cadascuna ho decora d'una manera diferent. Els plats van augmentant des de 4 a uns 22 centímetres. Normalment, perquè el plat encaixi bé, es practica l'extracció de dues dents incisives inferiors; de vegades, fins i tot, s'arriben a llevar els quatre incisius inferiors.

Els plats solen ser d'argila o fusta. Entre els plats d'argila els hi ha de quatre tipus: d'un color vermell, marró vermellós, negres, d'argila natural o blanc. El plat vermell s'elabora posant brases i cobrint-ho amb escorça d'un arbre del lloc. El plat negre es frega amb herbes o es crema amb lomag, una planta medicinal que també s'aplica en les ferides ocasionades per la perforació de les orelles, les marques de cicatrius o els llavis tallats. Hi ha uns plats de fusta que els fan solament els homes. Són els plats més grans i els més bonics. Els utilitzen les nenes mursi solteres.

Sobre els orígens d'aquesta curiosa pràctica, amb freqüència s'afirma que la grandària del plat labial està relacionat amb la grandària del dot de la dona. Però és un fet sabut que els matrimonis entre joves mursi han estat decidits molt abans de la perforació labial, i la quantitat del dot que ha de pagar-se per les famílies dels marits als pares de la núvia ja ha estat decidida. Una altra idea comuna d'aquesta pràctica es va originar com una desfiguració deliberada, dissenyada per fer que les dones i les nenes anessin menys atractives per als traficants d'esclaus.

Però la realitat és que els propis mursi no donen una explicació històrica i que la pràctica no es limita ni a Àfrica ni a les dones. El plat usat per les dones

Mursi es veu millor com una expressió de la maduresa social i de potencial reproductiu. És una espècie de "pont" entre l'individu i la societat - entre el "jo *biològic" i el "jo social".

2.5 Diastemes

2.5.1 Definició

Un diastema és una pràctica que es realitza a través d'una tècnica denominada tecnologia invisalign, la qual es basa en uns aparells invisibles que es col·loquen i en un parell de mesos, separa les dents una mica més d'un mil·límetre, normalment es porta a terme en els dos incisius superiors centrals.

Riscos:

Experts en odontologia i ortodòncia desaconsellen realitzar un diastema si no és necessari, ja que, poden provocar problemes bocals, com l'engranatge dental que es pot trencar i això provoca l'aparició d'altres molèsties o problemes bocals. Això pot fer que els músculs del coll i de la cara tirin més cap a un costat, afectant a altres parts del cos com la pelvis, els turmells o els genolls, perquè en definitiva tot el sistema muscular es pot veure afectat per

l'aparició de molèsties articulars. Però també pot provocar problemes cervicals, mals de cap i fins hi tot escoliosis.

La part positiva d'aquesta tècnica és que es reversible, es a dir, es pot realitzar el procés contrari i tancar l'espai obert entre els dents en un període similar.

No és un tractament barat, ja que el seu cost pot rondar els 3.000 euros, tant per separar-se les dents com per ajuntar-les. No obstant, els especialistes també apunten a que el diastema en alguns casos sí és una necessitat, en concret quan les dents són anòmales en la seva forma tot i que estiguin junts. En aquests casos, i amb prescripció mèdica, sí es fa necessària la aplicació d'aquesta tècnica. Una altra cosa es fer-ho per moda o tendència.

2.6 Doble dent

2.6.1 Definició

Una altra moda passatgera que, de moment, no ha arribat al nostre país, encara que sí sembla fer furor en altres latituds com a Japó, és el denominat doble dent. Consisteix, bàsicament, a apinyar les dents per aconseguir el que consideren un somriure més infantil. En aquest cas, el risc és evident, les dents

no tenen espai suficient en la boca i es produeix el que es denomina discrepància oseodentaria negativa.

2.7 Peus embenats

2.7.1 Procés de l'embenatge

El procés consisteix en que tancades a l'habitació, la mare li tallarà les ungles dels peus, el moment propici per a la iniciació era revelat després d'una consulta astrològica i en el dia triat s'oferien als déus pastissos d'arròs perquè aquests permetessin que els peus de la seva filla fossin tan suaus com aquests pastissos. Des d'aquest dia i durant un període comprès entre sis mesos i dos anys la filla sentirà un dolor insuportable, fins que el nervi es mori i deixi de sentir cap tipus de dolor.

Els peus es posaven en remull amb una mescla d'herbes i sang animal per eliminar les possibles infeccions de la pell. En aquest moment la seva pròpia mare li trencava els 4 dits més petits i els pressionava contra el taló per després embenar-los amb seda o cotó. Aquest ritual es repetia cada dos dies amb benes netes i durant 10 anys.

Passats els dos primers anys tots dos peus mesuraven aproximadament 10 centímetres. El dolor no cessava a causa que cada vegada les benes s'estrenyien més, a més de que era molt habitual que el procés causés greus infeccions.

La dona mai havia de mostrar els seus peus sense les sabates doncs aquests eren sinònim de feminitat i altament eròtics per als homes de l'època.

Motius pels quals les dones s'embenaven els peus:

Amb els peus embenats les nenes podien caminar, però ho havien de fer amb passes minúscules i no aconseguien allunyar-se molt de la seva casa, per la qual cosa molts consideren que aquesta pràctica era un instrument d'opressió masclista. No obstant això, la dominació masculina sobre la dona a través de l'embenatge dels peus és una raó important però no és suficient per explicar que aquesta pràctica es mantingués durant mil anys, hi ha almenys, altres tres raons per el embenatge:

1. L'actitud xinesa cap al sexe i el plaer sexual: A Xina el sexe era vist com una font regeneradora de la naturalesa i el plaer sexual femení com un element clau per allargar la longevitat de l'home, molt diferent de la concepció catòlica de la sexualitat. En aquest entorn natural, destaca la roba interior de la dona i les seves sabates, que no es treien mai en presència de l'home, ni tan sols durant l'acte sexual. L'embenatge era una manera de realçar la bellesa i així despertar la imaginació eròtica de l'ocult i el prohibit.
2. Símbol de feminitat: Embenar els peus a una filla constituïa una important pèrdua econòmica, una nena amb els peus embenats no podia ajudar en les labors del camp ni treballar fora de casa, inicialment l'embenatge era exclusiu de dones d'alta posició social i prostitutes (aquestes últimes doncs depenien de la seva "feminitat" per atreure clients). Qualsevol home aspirava a casar-se amb una dona amb els peus reduïts doncs era per a ells un gran incentiu eròtic i molt més atractives.

3. Símbol d'estatus: Els xinesos donen molta importància a cobrir els cossos amb roba perquè aquesta és una de les diferències entre l'ésser humà i l'animal. Al seu torn, la roba, les joies i, molt especialment, les sabates es converteixen en símbols d'estatus, per la qualitat dels materials i la minuciositat dels brodats. Les famílies més pobres no podien permetre's embenar els peus a les seves filles i molt menys els cars complements

Peus embenats

Peus normals

2.7.2 Recerca per l'història

Segle X

Diu una llegenda que al segle X, l'emperador Li Yu va ordenar a la seva concubina favorita que s'embenés els peus amb cintes de seda i ballar sobre una plataforma que tenia esculpida una flor de lotus. Es desconeix encara l'origen exacte de l'embenatge dels peus a Xina però, més o menys verídica la llegenda, se sap que les primeres que van començar a embenar els seus peus van ser les ballarines de palau al segle X, amb l'objectiu de realçar la gràcia dels seus moviments.

Segle XVI

De la cort es va estendre a les classes altes i al segle XVI es va popularitzar per tot el territori xinès i en totes les classes socials.

Amb el pas del temps, el significat es va tornar absolutament oposat -de realçar la gràcia dels moviments a restringir-los-, adaptant-se als valors femenins defensats per Confuci: la vida domèstica, la virtut, la maternitat i el treball manual.

Malgrat el canvi de significat, la sensualitat inicial, lluny de perdre's es va accentuar i el 'peu de lotus' era considerat la part més eròtica del cos de la dona. No obstant això, perquè els peus es convertissin en lotus daurat –obra d'art i objecte de desig– havien de mesurar només set centímetres i reunir les següents característiques: ser prims, petits, punxeguts, arquejats, perfumats, suaus i simètrics.

Diu una dita xinesa, "Un cara bonica, és un regal del cel, un parell de peus bonics és treball meu". I aquest dur treball començava a l'edat de cinc o sis anys, de les mans de les mares, sempre que aquestes poguessin permetre's mantenir a la filla sense treballar fora de casa.

DESAPARICIÓ: L'embenatge dels peus, el símbol més característic de la identitat femenina en la Xina tradicional, va ser prohibit en 1911 i durament perseguit pel govern comunista. El motiu principal de la seva desaparició va ser un nou canvi de significat, propiciat per la influència estrangera al segle XIX.

Va començar a atacar-se el costum d'embenar els peus com alguna cosa insà i bàrbar i com a obstacle per a la modernització del país. Les dones de les regions costaneres, identificant-se amb les postures europees, van rebutjar aviat continuar la tradició amb les seves filles i a poc a poc, el significat negatiu d'aquesta pràctica va ser estes també a l'interior de Xina, on en 1957 es van embenar per última vegada els peus d'una xinesa.

Es posava fi llavors a una tradició de mil anys d'antiguitat molt paradoxal: la deformació dels peus va arribar a convertir-se en el símbol màxim de bellesa i erotisme i el dolor diürn va quedar justificat per les possibilitats de plaure nocturn.

Malgrat estar prohibida la pràctica existeixen dones d'avançada edat que en néixer en zones més aïllades van continuar amb la tradició un període més perllongat de temps. Encara és possible trobar a algunes d'aquestes dones.

Les següents fotos van ser realitzades per Jo Farrell en la població de Liuyi, situada a la província de Yunnan. Les dones fotografiades tenien entre 80 i 90 anys en el moment de ser preses les fotografies.

2.8 Estirament del coll

2.8.1 Dones girafa a Tailàndia

Les dones de la tribu Padaung (Yan Pa Doung) es coneixen com les dones de coll llarg o com les dones girafa. Padaung és la tribu de dones que porta els adornos coneguts com a anells de coll, bobines de llautó que es col·loquen al voltant de la gola per allargar-la. Aquestes bobines fan que les dones es vegin com un drac, que és una figura important en la seva cultura i les protegeix dels perills de les muntanyes i malalties.

A la fi de 1980 i principis de 1990 moltes persones d'aquesta tribu van escapar a Tailàndia de la dictadura Birmana que intentava acabar amb ells i ara viuen a les muntanyes del país de Siam amb un estatus jurídic incert. No se'ls reconeix com a ciutadans birmans ni tampoc tailandesos.

Existeix la creença que si una dona no porta una bobina de coure groc al voltant del coll, tindrà més dificultats en la seva vida i pot arribar a sofrir terribles problemes de salut, poca fertilitat i propensa a ser infidel amb altres homes. Hi ha una llegenda que explica com antigament es castigava a les dones girafa infidels retirant-los els cèrcols del coll i en perdre aquesta estructura metàl·lica se'ls partia el bescoll. No obstant això, és només una llegenda.

La veritat és que si es retiren els collarets, les velles corren perill d'asfíxia si es retiren els collarets, ja que els músculs del coll queden tan atrofiats que no poden mantenir el cap alçat.

Els anells en el coll es van incrementant a partir de la mesura normal de la tràquea: un cada any des dels 5 fins als 12 i a partir d'allí s'afegeixen els màxims que es pugui fins que el coll arribi al seu topall. Aquesta peculiar indumentària no se la poden treure, ni durant la nit, ni per a la dutxa, i si mai la hi arribessin a llevar perdrien el seu estatus social i mai més podrien tornar a ser dones girafa.

Són els pares els que decideixen si posar els anells en el coll de les seves filles o no. Dins de la seva cultura, els homes solen trobar més atractives les dones amb anells que sense ells. El primer grup d'anells pesa gairebé un 1 kg, quan són adultes i tenen complet el seu collaret, sol pesar un total de 10kg.

Els collarets es consideren joies. Com més llargs, major és l'atractiu de la dona, ja que, a part de ressaltar la bellesa de qui ho porta, també es una prova que provenia d'una família rica.

Una dona kayan va arribar a posar-se 27 collarets, una marca encara inigualada, que pesava uns nou quilos i que estirava el seu coll uns deu centímetres.

En un article de National Geographic, publicat en 1979, es mostrava la radiografia d'una dona kayan, en la qual s'apreciava que els collarets no augmentaven la separació entre les vèrtebres del coll, sinó que oprimia cap avall la clavícula i la cavitat de les costelles, creant així l'efecte d'un coll molt estirat.

Radiografia del coll d'una dona girafa

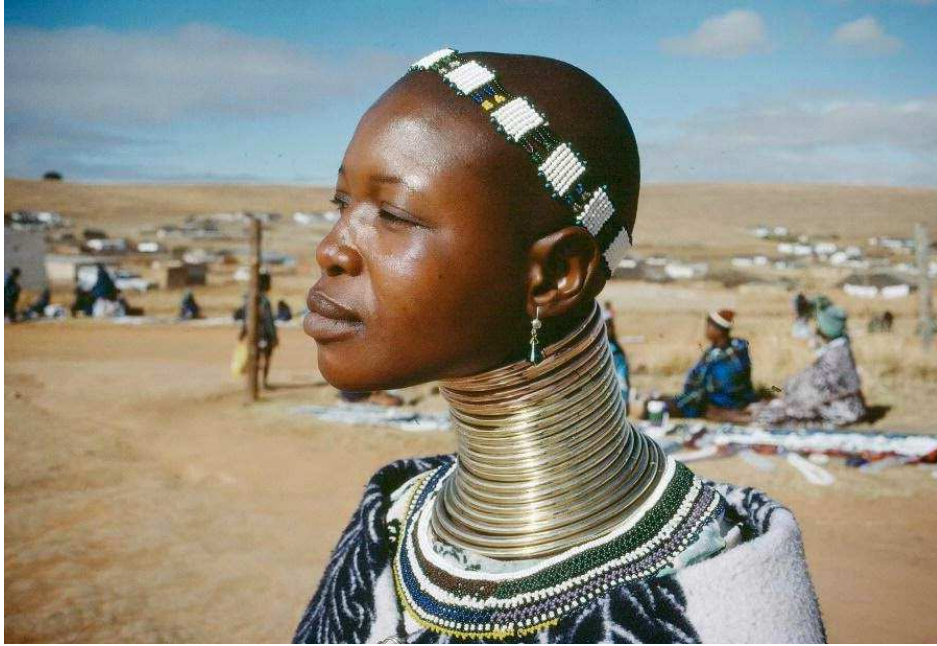
Radiografia d'un coll normal

DESAPARICIÓ: Avui dia, només un grapat d'ancianes kayan coneix la tècnica per canviar-se els collarets, la qual cosa sol fer-se en celebracions organitzades en nits de lluna plena.

2.8.2 Dones estruç a Sud-Àfrica

Aquesta tribu sud-africana està situada al Nord-est de Pretòria, la capital del país. Les dones es caracteritzen pels seus anells en el coll que els produeixen un allargament artificial similar al de les dones girafa de Tailàndia.

Les dones ndebele usen diversos tipus d'adorns que carreguen en els seus canells, braços i colls, amb símbols que indiquen la classe social i l'estat civil. Utilitzen aquests anells en el coll, que els dona la forma de l'estruç, des de l'instant de les noces. Les dones van afegint anells i no els hi lleven ja mai. Dormen i es renten amb ells.

En temps passats totes les dones casades penjaven coure i anells de bronze al voltant de braços, cames i colls, ja que simbolitzaven la unió i fidelitat al seu marit. I era comú la creença que aquests adorns i anells tenia poders de ritual.

És deure una dona casada sempre que desitja honrar i respectar el seu marit portar els seus anells en el coll, braços i cames. Aquests últims a penes les permeten caminar a causa del pes que suporten.

3. Conclusions

Actualment, en la nostra societat cada vegada hi ha més gent que decideix modificar el seu cos, i la opinió sobre la gent que es modifica també està canviant i comença a ser més acceptada. Tot i això en el cas del tatuatge, pírcing, dilatacions i diastemes, és a dir, el que es troba en la nostra societat.

Amb el treball poc concloure que cada cop és més acceptat per l'augment de persones de diferents classes socials o tribus urbanes que decideixen fer un canvi en el seu cos i també per la visió modernista de respectar el que ens envolta, una visió que s'ensenya a l'escola actualment.

Per altra banda, també vull mencionar el fet de que crec que la gent hauria de reflexionar molt abans de decidir que volen modificar el seu cos, és a dir; si et fas un tatuatge per estètica assegurat que no te'n cansaràs, si et fas un tatuatge per recordar algun familiar mort has de ser conscient que ho recordaràs cada dia al mirar-te al mirall. Escull un bon lloc per fer-te un tatuatge, perquè algun dia aniràs a buscar feina i potser no t'ho concedeixen per un tatuatge massa vistós.

També puc concloure que les modificacions corporals en el segle XXI són un boom, és a dir una tendència o moda en massa. Si mirem fa cinquanta anys enrere és evident que hi ha una diferència en l'opinió de la gent vers el tema.

Però, per altra banda, per a molts el tatuatge es considera una filosofia de vida, una manera de pensar i d'actuar apartada de la societat que separa grups socials. És a dir, no pensen en tot el seu entorn i en la gent del seu voltant i què fan, sinó en ser un mateix tan vertader com sigui possible i gaudir de la vida en cada instant i plasmar en un tatuatge o un pírcing un moment important de la teva vida.

En el cas d'altres modificacions corporals, com l'estirament de coll, els peus embenats, les dilatacions que s'utilitzen a Àfrica, són mal vistes perquè creuen que són barbaritats, ja que la gent pateix molts riscos i malestar al modificar-se. A més es veuen mètodes antiquats. Però sobretot no agraden pel dolor que causen.

Parlant de cirurgia estètica hi ha tres visions fàcilment diferenciables: la primera és respectar-ho, la segona que s'accepta millor que les altres modificacions corporals perquè no s'identifiquen ràpidament i la tercera que es veu pitjor que les modificacions corporals perquè es creu que és una manera de canviar la teva pròpia identitat.

3.1 Opinió personal

Jo opino que les modificacions corporals són un tema que per a cada persona és diferent, jo per exemple no em faria una escarificació perquè ho trobo massa excessiu i trobo que es fer un mal major al nostre cos. Però per exemple, un pírcing o un tatuatge sí que me'n faria, perquè trobo que poden tenir un significat i també em faran diferent a les persones a les que no em vull assemblar.

Respecte als peus embenats i l'estirament de coll, per exemple, no estic gens d'acord, perquè ho trobo sexista i dolent per la salut, a més que el procés de la modificació es comença quan la nena no té la opció de negar-s'hi i és obligada a fer-ho.

La cirurgia estètica, els diastemes i la doble dent, em semblen modificacions corporals molt superficials, on decideixes canviar el cos per agradar i estar dins d'un grup "exclusiu".

En el cas de les dilatacions al llavi de les dones d'Àfrica i al nas d'Índia, no em sembla malament ja que és una dilatació i hi ha pocs riscos però crec que en el segle XXI ja no s'haurien de fer per motius com el que tenen per tradició, tot i que siguin pobles del tercer món.

4. Llista de referències

Llibres:

Per aquest treball he utilitzat dos llibres:

1. *Tatuajes: El cuerpo decorado. Anillados piercings y otras modificaciones de la carne* de Pedro Duque, editorial: Midons Editorial.

Enllaços:

<http://laisatattoo.blogspot.com.es/p/historia-del-tatuaje.html> : en aquest link he consultat alguns fets històrics i després els he verificat.

<http://www.toptenz.net/top-10-features-of-women-over-1000-years-ago.php> : d'aquest link he pogut verificar un apartat del tatuatge a l'antic orient.

<http://nestorcostumbres.blogspot.com.es/2013/09/escarificaciones-de-cocodrilos-papua.html> : en aquest link he consultat les escarificacions a Nova Guinea i verificades per el llibre.

http://jovecat.gencat.cat/ca/temes/salut/tatoo_i_pircing/posarte_un_pircing/#FW_bloc_c72ce212-f87b-11e3-b7b7-000c29cdf219_2 : d'aquest link he obtingut informació sobre els riscos del pírcings.

<http://hamahiru13ink.com/tatuajes-en-la-edad-media/> : en aquest link he comparat la informació que conté amb la informació del llibre

<http://es.slideshare.net/anagalvan/la-historia-delcorsesilviaabreureyes-15169685> : d'aquest link he tret l'apartat de la cotilla.

<http://tatuajes.about.com/od/BodyPiercing/a/Dilataciones-Lobulos-De-Las-Orejas.htm>: d'aquest link he obtingut les tècniques per fer-se una dilatació i els tipus de dilates.

<http://www.vanguardia.com.mx/lasultimasmujeresconpiesdeloto%28fotos%29-2070786.html> : d'aquest link he tret les fotografies de les dones xineses amb els peus embenats i una petita part de la informació

5. Annexos

Entrevista 1:

Víctor, 37 anys.

Tatuador, va fundar la seva botiga per primer cop a València el 1997.

Actualment es troba a Mataró.

1. Què et va motivar per dedicar-te al tatuatge?

A mi sempre m'ha agradat dibuixar, a més, el meu pare era tatuador i per no acabar fent quadres, on només els veuen la gent que els compra i la gent que entri en l'habitació que els tinguin, vaig preferir utilitzar el cos de la gent com a llenç, on la gent veuria la meua obra d'art i els hi explicaria anècdotes sobre ell, i fins hi tot en la mort de la persona, el tatuatge encara es conservaria.

2. Què t'aporta el món del tatuatge?

No és només el "món del tatuatge" sinó també una manera de viure, per dir-ho d'alguna manera una filosofia. Per a mi el tatuatge és una passió, no estaria 20 anys a una botiga de tatuatges per guanyar diners. A mi m'encanta estar fent un tatuatge i després veure'n el resultat.

3. Tens algun tatuatge que tingui algun valor especial que els altres no tinguin?

No, no puc dir que cap dels meus tatuatges sigui més important que els altres, cada tatuatge té el seu valor, cada tatuatge és un moment de la meua vida que m'ha marcat. Tots estan a la mateixa línia. Són marques de moments, no tatuatges.

4. Creus que la gent que es ve a tatuar, coneix els riscos que pot tenir?

Crec que si venen a una botiga especialitzada en tatuatges, ja coneixen el risc que pot tenir d'anar a un lloc no especialitzat.

5. Durant la teva experiència com a tatuador, has vist algun canvi en la gent que ve a la teva botiga?

No, crec que segueix igual. Abans ja venia gent diferent d'uns als altres.

6. Què opines sobre les persones que no donen feina a les persones que van tatuades?

Crec que les persones que es tatuen haurien de plantejar-se molt bé el fet de tatuar-se i on tatuar-se. Pot haver-hi professionals que portin molts tatuatges però que a l'hora de treballar no se n'hi vegi ni un.

També crec que per trobar feina has de tenir una actitud, estiguis tatuat o no.

7. Què opines sobre les modificacions corporals en general?

Modificar el teu cos és una decisió molt important, si és un pírcing o una dilatació no tant perquè en un futur te'l pots treure. Però en una cosa com un tatuatge, escarificació... t'ho has de pensar millor ja que és una cosa que portaràs tota la teva vida.

També s'ha de tenir en compte les modificacions que poden causar danys permanents al cos, la qual cosa no estic tan acord.

Enquesta popular:

He decidit fer una enquesta per resoldre els següents dubtes:

- Quins coneixements té la població sobre aquest tema?.
- Perquè la gent decideix modificar el seu cos, o no? I quina visió te la gent respecte la gent que es modifica?
- Les modificacions corporals s'estan adaptant a la societat o es segueixen rebutjant?

Per obtenir respostes

1. Sexe

- a) Femení
  - b) Masculí
2. Edat
- Escriure la pròpia resposta
3. Quan creus que va aparèixer per primer cop el tatuatge?
- a) Antic Egipte
  - b) Antiga Roma
  - c) Prehistòria
  - d) Edat mitjana
  - e) No ho sé/ No contesta
4. Per quins motius creus que la gent decideix modificar el seu cos?
- a) Per estètica
  - b) Per commemorar (una persona, un fet...)
  - c) Pertànyer a un grup
  - d) Allunyar-se de la societat homogènia
  - e) Per tenir la seva pròpia identitat
  - f) Un altre
5. Portes alguna modificació corporal? (tatuatge, pírcing, dilatacions...)
- a) Sí
  - b) No
6. En cas que la pregunta 5 sigui afirmativa; perquè vas decidir fer-te-la?
- a) Per estètica

- b) Per commemorar (una persona, un fet...)
- c) Per pertànyer a un grup
- d) Allunyar-se de la societat homogènia
- e) Per tenir la meua pròpia identitat
- f) Un altre

7. T'has penedit de la decisió de fer-te-la?

- a) Sí
- b) No

8. Sabries dir alguna modificació corporal que no surti esmentada en l'enquesta?

Escriure la pròpia resposta

9. Què opines sobre les modificacions corporals?

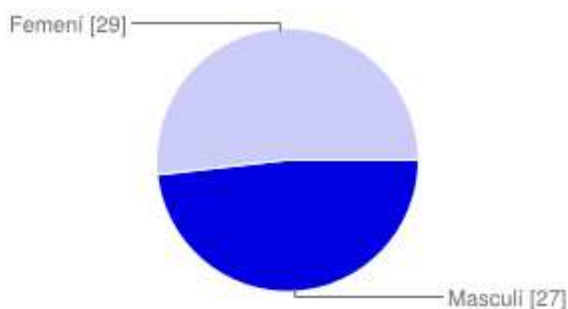
Escriure la pròpia resposta

10. Què opines de la cirurgia estètica respecte les altres modificacions corporals?

Escriure a pròpia resposta

Resultats del formulari:

1. Sexe

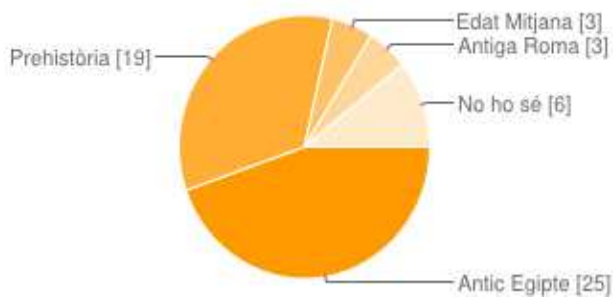
Masculí	27	48%
Femení	29	52%

2. Edat

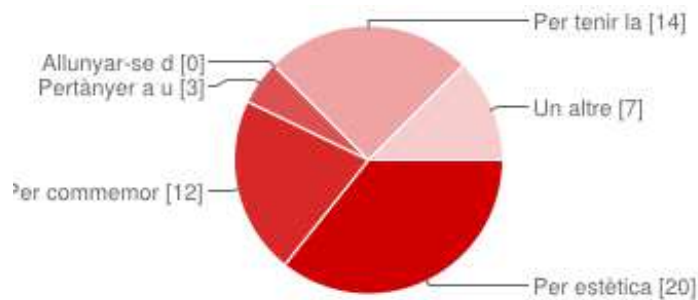
36, 19, 17, 18, 15, 16, 14, 20, 57, 47, 46

3. Quan creus que va aparèixer per primer cop el tatuatge?

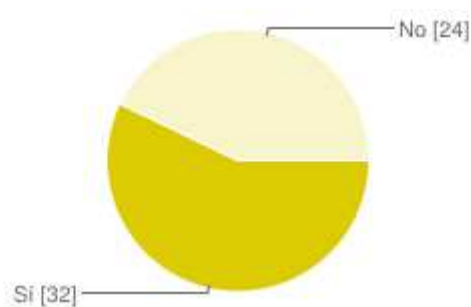
Antic Egipte	25	45%
Prehistòria	19	34%
Edat Mitjana	3	5%
Antiga Roma	3	5%
No ho sé	6	11%

4. Per quins motius creus que la gent decideix modificar el seu cos?

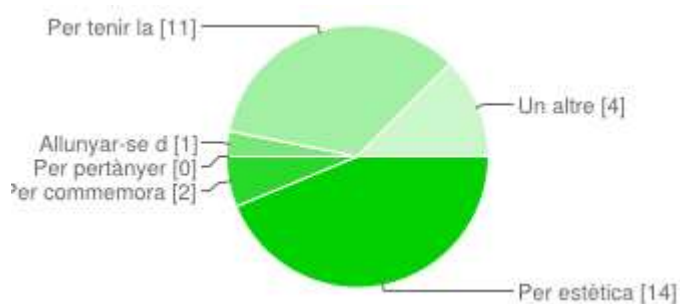
Per estètica	20	36%
Per commemorar (una persona, un fet...)	12	21%
Pertànyer a un grup	3	5%
Allunyar-se de la societat homogènia	0	0%
Per tenir la seva pròpia identitat	14	25%
Un altre	7	13%

5. Portes alguna modificació corporal? (tatuatge, pírcing, dilatació...)

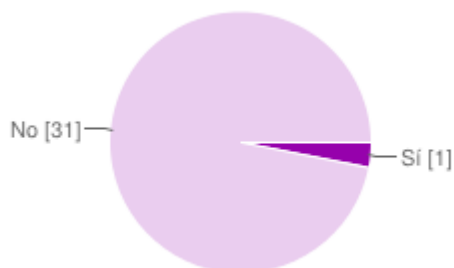
Sí	32	57%
No	24	43%

6. En cas que la pregunta 5 sigui afirmativa; perquè vas decidir fer-te-la?

Per estètica	14	25%
Per commemorar (una persona, un fet...)	2	4%
Per pertànyer a un grup	0	0%
Allunyar-se de la societat homogènia	1	2%
Per tenir la meua pròpia identitat	11	20%
Un altre	4	7%

7. En cas que la pregunta 5 sigui afirmativa; t'has penedit de fer-te-la?

Sí	1	2%
No	31	55%

8. Sabries dir alguna modificació corporal que no surti esmentada en l'enquesta?

- Cirurgia estètica
- Escarificació
- Cirurgia estètica
- Tenyir-se
- Liposucció
- Pròtesis de pit
- Cirurgia estètica, canvis de sexe.
- Boles d'acer implantades
- Augment de penis
- Anorèxia o bulímia
- Operacions estètiques
- Cirurgia plàstica.
- Augment de pits, cirurgia estètica en general.

9. Què opines sobre les modificacions corporals?

Si t'agraden son boniques.

Són molt personals per això a vegades poden ser malvistes per l'altra gent.

Cadascú és lliure de modificar el seu cos com a ell li agradi, i crec que si no és en excés pot arribar a millorar l'aspecte d'una persona.

Que donen identitat i expliquen histories.

Que són necessàries

Que sempre que tinguis un bon motiu segons tu, no t'hauries d'arrepentir. Tant sigui per estètica com per algun motiu íntim.

M'agraden.

Tothom és lliure de fer el que vulgui amb el seu cos, i no se'ns hauria de jutjar per aquest fet. (Em refereixo a per exemple determinades feines en les que no està ben vist dur tatuatges).

Cadascú és lliure de fer el que vulgui amb el seu cos, i al igual que molta gent es canvia de color del cabell o es fan pírcings o tatuatges per veure's millor i canviar la seva estètica segons el seu estil.

Depèn de quines m'agraden, són realment curioses i d'utilitat.

No m'agraden.

Cadascú es lliure de fer el que vulgui.

Molen si tens una bona raó per fer-te-les.

No em convencen.

Estan bé però amb moderació.

Que cadascú s'ho fa per un motiu en concret.

La gent s'ho fa per diferenciar-se de les altres persones o fer-se el que li agrada.

Que depèn dels gustos de cada persona.

Això és personal, cada persona te un motiu independentment del que la gent pensi, penso que esta bé.

Que cadascú pot fer el que vulgui amb el seu cos, sempre que no es faci mal.

M'agraden i crec que poden tenir significats molt macos

Penso que han de ser més acceptades a la societat d'avui dia.

Que es com tot, per gustos colors

Crec que és una cosa que actualment està més ben vist i que personalment m'agrada.

Hi ha de maques, però masses ja no són boniques.

Depèn del que sigui i on sigui m'agraden molt.

que han d'agradar-te a tu, no als demes.

Excessivament no estan gens bé.

Ho respecto.

No hi he pensat gaire, però de moment no me'n penso fer cap.

Depèn de quina o del motiu que porti a una persona a fer tal cosa. Si és per commemorar algú hi faig costat, però si és simplement per estètica no ho aprovo.

En principi bé, sobretot si això et fa sentir millor.

Depèn de què és maco.

Són importants.

Es com escollir la roba que et poses, cadascú fa el que vol.

Cadascú es lliure de fer el que vulgui amb el seu cos. Ami no m'acaben d'agradar, però això no vol dir que mai em faci per exemple un tatuatge.

Ho valoro molt negativament. Crec que una persona s'ha de quedar tal i com és sense fer-se canvis, és a dir ens hem d'acceptar tal i com som.

Crec que cadascú és lliure de fer el que vulgui amb el seu cos, sempre i quan no li provoqui danys irreversibles o li produeixi problemes de salut doncs ami especialment no em fan molta gracia, però depèn.

10. Què opines sobre la cirurgia estètica respecte altres modificacions corporals?

A mi sincerament m'agrada. Si tens complexos es el millor que hi ha.

Cadascú fa el que vol amb el seu cos.

Crec que coses com aquestes no s'haurien de fer.

És rebutjar la teva forma de ser, però estic a favor.

Ho considero una tonteria

No estic gens a favor però cadascú tindrà els seus motius per fer-se-la